21.

DEN

KASS MORGAN

COOK BOOK

COO
BOO

21.

DEN

KASS MORGAN

COOBOO

Přeložila Ivana Svobodová

Copyright © 2014 by Alloy Entertainment
Published by arrangement with Rights People, London
Translation © Ivana Svobodová, 2015

ISBN 978-80-7447-766-9

Mým rodičům a prarodičům,
kteří mě naučili dívat se s úžasem na svět i slova.

KAPITOLA 1

Wells

Nikdo nechtěl stát blízko hrobu. Přestože už na provizorním hřbitově byli pohřbení čtyři z jejich řad, ty, kdo ze stovky zbyli, představa, že by se mrtví měli ukládat do země, znepokojovala.

Nikdo navíc nechtěl stát zády k lesu. Od útoku pozemských stačilo, aby zapraskala větev, a přeživší vězni sebou úzkostně trhli. Necelá stovka mladých lidí, kteří se tu shromáždili, aby se rozloučili s Asherem, proto stála natěsnaná v sevřeném půlkruhu a těkala očima mezi pohřbívaným chlapcem na zemi a stíny lesa.

Citelně jim scházelo uklidňující praskání ohně. V noci jim došlo dřevo a nikdo se neměl k tomu, aby se vypravil pro další. Wells by pro něj došel sám, měl však plno práce s kopáním hrobu. S touto prací mu také nikdo nenabídl pomoc, až na vysokého nemluvného kluka jménem Eric.

„Je jistý, že je opravdu mrtvý?“ zašeptala Molly a ustoupila od hluboké jámy, jako by se bála, že by ji mohla pohltit. Bylo jí teprve třináct, ale vypadala mladší. Aspoň ještě donedávna. Wells si vzpomněl, jak jí pomáhal po zřícení transportéru, když měla buclaté tváře umazané od slz a popela. Teď ale byla v obličeji skoro až nezdravě pohublá a na čele se jí táhl šrám, který podle všeho nebyl pořádně vyčištěný.

Wells bezděčně zabloudil pohledem k Asherovu krku, k rozedrané ráně v místě, kde mu šíp proťal hrdlo. Asher zahynul před dvěma dny, kdy se na horském hřbetu znenadání objevily záhadné postavy a převrátily naruby všechno, co bylo kolonistům odjakživa vštěpováno, všechno, o čem v životě nezapochybovali.

Byli vysláni na Zemi jako živé pokusné subjekty. Měli se stát prvními lidmi, kteří po třech stech letech vstoupili na domovskou planetu, ale to byl omyl.

Někteří lidé Zemi nikdy neopustili.

Celé se to událo tak rychle, že Wellsovi došlo, že je něco v nepořádku, až když se Asher zhroutil k zemi a s chropěním zoufale chňapal po šípu zabořeném v krku. Wells se v ten okamžik otočil – a spatřil je. S temnými siluetami osvětlenými zezadu zapadajícím sluncem neznámí vetřelci vypadali spíše jako démoni než jako lidé. Wells zamrkal a napůl čekal, že postavy zmizí. Nebylo možné, aby byli skuteční.

Jenže halucinace by nestřílely po lidech šípy.

Wells po tom, co marně volal o pomoc, odnesl Ashera do nemocničního stanu, kde měli uložené zdravotnické potřeby, které zachránili před požárem, jenže k ničemu to nebylo. Ve chvíli, kdy Wells začal zoufale shánět obvazy, byl Asher už po smrti.

Jak to, že na Zemi žili *lidé*? To bylo přece nemožné. Kataklyzma *nikdo* nepřežil. Byl to nezpochybnitelný fakt zakořeněný ve Wellsově mysli stejně hluboko jako skutečnost, že voda zamrzá při nula stupních Celsia nebo že planety obíhají kolem Slunce. A přitom je viděl na vlastní oči. Lidi, kteří zaručeně nepřiletěli transportérem z Kolonie. *Pozemské*.

„Je mrtvý," ujistil Wells Molly, když se znaveně zvedl na nohy. Vtom si uvědomil, že ho většina shromážděných kolonistů upřeně pozoruje. Před pár týdny by jejich výrazy byly plné nedůvěry, ne-li přímo nenávisti. Nikdo nevěřil, že by kancléřova syna mohli zavřít do vězení. Grahamovi tím pádem nedalo velkou práci ostatní přesvědčit, že sem Wellse poslal otec, aby je sledoval. Teď však Wells z jejich pohledů vyčetl jakési očekávání.

Během chaosu, který po požáru následoval, Wells dokázal zorganizovat týmy, které měly za úkol projít zbývající zásoby a pustit se do stavby trvalých obydlí. Zájem o pozemskou architekturu, který kdysi vyvolával nevoli jeho pragmatického otce, Wellsovi umožnil navrhnout tři dřevěné sruby, které teď stály uprostřed palouku.

Wells zvedl hlavu k tmavnoucí obloze. Dal by cokoli za to, aby kancléř sruby jednou mohl vidět. Ne, aby mu něco dokazoval – po tom, co viděl, jak byl otec na startovací rampě postřelen, se zatrpklost, kterou vůči němu Wells cítil, vytratila rychleji než barva z kancléřových tváří. Teď si jen přál, aby jeho otec mohl nazvat Zemi svým domovem. Zbytek Kolonie se k nim měl připojit, jakmile budou podmínky na Zemi uznány za bezpečné, ale uplynulo už dvacet jedna dní a na obloze se neobjevil ani záblesk.

Wells opět sklopil oči k zemi a vrátil se v duchu k úkolu, který ho čekal – rozloučit se s klukem, kterého se chystali vyslat k odpočinku v daleko temnějším místě.

Dívka vedle něj se zachvěla. „Nemůžem s tím pohnout?“ ozvala se. „Nechci tady stát celou noc.“

„Měj trochu úcty,“ utnula ji vztekle dívka jménem Kendall a zachmuřeně stiskla jemné rty. Wells měl nejdřív dojem, že také pochází od nich z Fénixu, ale posléze přišel na to, že svým povýšeným pohledem a úsečnou intonací jenom napodobuje holky, s nimiž Wells vyrůstal. Mezi mladými Waldeňany a Arkádijci to byl docela rozšířený zvyk, i když se dosud nesetkal s nikým, kdo to zvládal tak dobře jako právě Kendall.

Wells se rozhlédl. Hledal Grahama, jediného dalšího Fénixana kromě Wellse a Clarke. Obvykle se snažil Grahamovi zabránit v tom, aby se pokoušel ostatním cokoli diktovat, ale byl to Asherův kamarád, a proto by byl lepším řečníkem na jeho pohřbu než Wells. Graham byl však jedním z mála, kteří mezi shromážděnými odsouzenci chyběli – Clarke byla další. Vyrazila hned po požáru s Bellamym hledat jeho sestru a nezbylo po ní nic než vzpomínka na těch pět jedovatých slov, která na Wellse vychrlila, než odešla: *Zničíš všechno, na co sáhneš*.

Náhle se z lesa ozvalo zapraskání a bývalí vězni leknutím vyjekli. Wells bezmyšlenkovitě jednou rukou zatáhl Molly za sebe a druhou popadl lopatu.

Chvíli nato vyšel na palouk Graham v doprovodu dvou kluků z Arkádie – Azumy a Dimitrije – a dívky z Waldenu jménem Lila. Trojice kluků nesla v náručích dřevo a Lila měla pod paží zastrčeno několik větví.

„Tak už víme, kam se ztratil zbytek seker," poznamenal kluk z Waldenu jménem Antonio s pohledem upřeným na nářadí, které měli Azuma a Dimitrij přehozené přes ramena. „Dnes odpoledne nám dost scházely, aby bylo jasno."

Graham si s povytaženým obočím prohlížel nejnovější srub. Kolonistům konečně začínala jít stavba domů trochu od ruky. Ve střeše tentokrát nezůstaly žádné škvíry a díky tomu bude v noci uvnitř větší teplo a sucho. Žádný ze srubů ovšem neměl okna. Vytesat je bylo časově náročné a bez skla nebo plastu by nebyla ničím víc než děrami ve zdech.

„Věř mi, tohle je důležitější," odpověděl Graham a zvedl v náruči hromadu dřeva.

„To je na podpal?" zeptala se Molly a trhla sebou, když si Graham posměšně odfrkl.

„Ne, na *oštěpy*. Pár dřevěných chatrčí nás neochrání. Musíme se umět ubránit. Až se ti hajzlové objeví příště, budem připravení." Jeho pohled ulpěl na Asherovi a ve tváři se mu mihl zvláštní výraz. Jeho obvykle vzteklá arogantní maska dostala trhliny a odhalila něco jako zármutek.

„Nechceš se k nám na chvíli připojit?" zeptal se Wells ohleduplně. „Napadlo mě, že řekneme Asherovi pár slov. Ty jsi ho dobře znal, tak bys třeba chtěl –"

„Přijde mi, že máš všecko pod kontrolou," utnul ho Graham, který se vyhnul pohledu na Ashera, a podíval se Wellsovi zpříma do očí. „Klidně pokračuj, kancléři."

Když slunce zašlo za obzor, Wells s Ericem házeli na nový hrob

poslední lopaty hlíny, zatímco Priya zdobila dřevěný kříž květinami. Ostatní odešli. Buď nechtěli přihlížet samotnému pohřbu, nebo si chtěli zabrat místo v jednom z nových srubů. Do každého se pohodlně vešlo dvacet lidí, třicet, když byli moc unavení – nebo prochladlí – na to, aby si stěžovali na cizí nohy, které zabloudily na jejich hromadu ohořelých pokrývek, nebo na občasnou ránu loktem do obličeje.

Wells byl zklamaný, ale nijak překvapený, když zjistil, že Lila znovu zabrala jeden ze srubů pro Grahama a jeho kumpány a mladší děti kvůli nim zůstaly na zimě a ostražitě se rozhlížely po palouku pohrouženém do stínů. Dobrovolníci sice drželi hlídku, ale nikdo, kdo zůstal venku, se nemohl těšit na poklidnou noc.

„Poslyš," řekl Wells, když kolem prošel Graham s jedním ze svých zčásti hotových oštěpů, „když si s Dimitrijem berete druhou hlídku, proč nespíte venku? Líp vás najdu, až skončím tu svou hlídku."

Než Graham stihl odpovědět, přišla k němu procházkovým krokem Lila a uchopila ho pod paží. „Slíbils, že dneska v noci zůstaneš se mnou, vzpomínáš? Hrozně se bojím spát sama," zacukrovala a nasadila přitom ševelivý pisklavý hlas, který byl na hony vzdálený jejímu obvyklému nakvašenému tónu.

„Promiň," odpověděl Graham Wellsovi a pokrčil rameny. Wells v jeho hlase zachytil nafoukaný úšklebek. „Nerad ruším daný slovo." Hodil oštěp Wellsovi, který ho chytil jednou rukou. „Vezmu si hlídku zítra, jestli do té doby nebude po nás."

Lila se přehnaně zachvěla a zaprotestovala: „*Grahame*, takhle bys neměl mluvit!"

„Žádný strach, já tě ochráním," prohlásil Graham a objal ji. „Nebo

se aspoň postarám, aby tvoje poslední noc na Zemi byla nejlepší v tvým životě."

Lila se zahihňala a Wells měl co dělat, aby nezakoulel očima.

„Možná byste měli spát venku oba," navrhl Eric, který se najednou vynořil ze stínů. „My ostatní tak aspoň budem mít šanci si trochu odpočinout."

Graham si posměšně odfrkl. „Nedělej, jako kdybych dneska ráno nepřistihl Felixe, jak se snaží nenápadně vylízt z tvýho spacáku, Ericu. Jestli něco nesnáším, jsou to pokrytci."

Na Ericově tváři se mihl vzácný náznak úsměvu. „Jo, ale *neslyšel* jsi nás."

„No tak," připomněla se Lila a táhla Grahama pryč. „Jdem, nebo Tamsin naši postel někomu dá."

Eric se podíval na Wellse a navrhl: „Chceš, abych s tebou zůstal na hlídce?"

Wells zavrtěl hlavou. „V pohodě. Priya už kontroluje kraj lesa."

„Myslíš, že se tamti vrátí?" zeptal se Eric o něco tišším hlasem.

Wells se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že je ve tmě nikdo neposlouchá, a pak přikývl. „Nebylo to jenom varování. Šlo o ukázku síly. Ať jsou ti lidi kdokoli, chtějí nám dát najevo, že nejsou nadšení naší přítomností."

„Ne, to teda nejsou," souhlasil Eric. Otočil se a zadíval se přes palouk k místu, kde byl pohřbený Asher. S povzdechem Wellsovi popřál dobrou noc a zamířil ke kruhu improvizovaných lehátek, která Felix a pár dalších ze zvyku rozestavilo kolem prázdného ohniště.

Wells si přehodil oštěp přes rameno a otočil se, aby se vydal najít

Priyu. Stihl udělat jen pár kroků, když vtom ramenem do něčeho narazil, a ze tmy se ozvalo vyjeknutí.

„Není ti nic?“ zeptal se Wells a natáhl ruku, aby dotyčného zachytil.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl rozechvěle dívčí hlas. Byla to Molly.

„Kde dnes v noci spíš? Pomůžu ti najít postel.“

„Venku. Ve srubech už je plno,“ odpověděla slabě.

Wells pocítil neodbytné nutkání popadnout Grahama a Lilu a hodit je do potoka.

„Není ti zima?“ zeptal se. „Přinesu ti deku.“ A strhne ji z Grahama, když to jinak nepůjde.

„To je dobrý. Dnes v noci je celkem teplo.“

Wells na ni vrhl tázavý pohled. Od západu slunce teplota citelně poklesla. Natáhl ruku a položil Molly dlaň na čelo. Její kůže hřála. „Vážně se cítíš dobře?“

„Asi mám maličko závrať,“ připustila.

Wells stiskl rty. Při požáru přišli o hodně zásob, což znamenalo, že se příděly potravin značně ztenčily.

„Na,“ vybídl ji, když sáhl do kapsy pro bílkovinový balíček, který nestihl sníst. „Sněz to.“

Molly zavrtěla hlavou. „To je dobrý. Nemám hlad,“ odpověděla chabě.

Wells ji přiměl slíbit, že mu dá vědět, když se zítra nebude cítit lépe, a šel hledat Priyu. Většinu léků se jim povedlo zachránit, ale k čemu to bylo, když nikdo v táboře nevěděl, jak je použít? Přemýšlel, jak asi daleko mezitím dorazili Clarke a Bellamy a jestli se dostali Octavii na stopu. Navzdory vyčerpání pocítil záchvěv strachu, když si představil nebezpečí, s nimiž se Clarke může v lese potkat. Odešla spolu s Bella-

mym ještě před útokem. Netušili, že v okolí jsou *lidé* – pozemští, kteří komunikují prostřednictvím smrtících šípů.

Povzdechl si, zahleděl se na oblohu a v duchu se modlil za dívku, pro jejíž záchranu riskoval bezpočet životů. Za dívku, která mu řekla, že už ho nechce nikdy vidět.

KAPITOLA 2

Clarke

Šli dva dny a zastavovali se jen občas na hodinu dvě, aby si odpočinuli. Clarke bolely svaly na nohou, ale Bellamy nevypadal, že by se chystal zastavit. Clarke to nevadilo – dokonce bolest vítala. Čím víc se soustředila na své podkolenní šlachy, tím méně myslela na bolest v hrudi a na kamarádku, kterou nedokázala zachránit.

Zhluboka se nadechla. I se zavázanýma očima by poznala, že je po západu slunce. Vzduch ztěžkl vůní bílých květů, které se rozevíraly pouze v noci, až to vypadalo, jako by se stromy vystrojily na slavnostní večeři. Clarke litovala, že netuší, jakou evoluční výhodu ty zvláštní květy poskytují. Že by přitahovaly nějaký druh nočního hmyzu? Jejich výrazná vůně byla v místech, kde stromy rostly blíž u sebe, téměř omamná, ale Clarke se líbily víc než spořádané řady jabloní, které s Bellamym viděli předtím. Cítila, jak se jí ježí chlupy na zátylku, když

si vybavila ty pravidelně vysázené řady stromů připomínající šik vojáků v pozoru.

Bellamy kráčel beze slova pár metrů před ní, jak to měl ve zvyku při loveckých výpravách. Tentokrát ale nestopoval zajíce ani nesledoval jelena. Pátral po své sestře.

Od okamžiku, kdy naposledy narazili na její stopy, uplynul už skoro den a mezi Clarke a Bellamym panovalo napjaté ticho, při němž Clarke cítila, jak jí hruď drtí tíha nevyřčené pravdy.

Ztratili Octaviinu stopu.

Bellamy se zastavil na vrcholu kopce a Clarke zůstala stát vedle něj. Ocitli se na kraji horského hřebenu. Jen několik metrů před nimi se zem prudce svažovala k lesklé vodní ploše. Měsíc nad jejich hlavami byl obrovský a jasný a přímo dole se chvěl druhý měsíc, odraz třpytící se na lesklé hladině.

„Je to nádhera," pronesl Bellamy, aniž se na Clarke podíval, ale v jeho hlase zněl ostrý tón a Clarke si říkala, jestli ho napadla stejná věc jako ji.

Položila mu ruku na paži. Trhl sebou, ale neucukl. „Vsadím se, že si Octavia říkala to samé. Sejdeme dolů a třeba objevíme nějakou známku…" Clarke větu nedokončila. Octavia si jen tak nevyrazila na příjemnou procházku lesem. Ani jeden, ani druhý to nevyslovil nahlas, ale Octaviino náhlé zmizení a otisky jejích nohou naznačovaly, že ji někdo odvlekl – *unesli* ji.

Jenže kdo? Clarke si opět vzpomněla na jabloně a zachvěla se.

Bellamy popošel o pár kroků vpřed. „Tady by to nemělo být tak prudký," usoudil, natáhl paži a uchopil Clarke za ruku. „Pojď."

Cestou dolů po úbočí ani jeden ani druhý nepromluvil. Když Clarke

podjela noha na kusu kluzkého bláta, Bellamy ji sevřel pevněji a pomohl jí znovu získat rovnováhu, ale jakmile dorazili dolů, pustil ji, rozběhl se k vodě a začal na břehu pátrat po stopách.

Clarke se držela stranou a upírala pohled na jezero. Vyčerpání, kterým jí ztěžkly ruce i nohy, vystřídal úžas. Hladina byla hladká jako sklo a odraz měsíce připomínal jeden z drahokamů, které občas vídala na burze, uzamčené v průhledné vitríně.

Když se Bellamy otočil, na tváři měl unavený, téměř poražený výraz. „Asi bysme si měli odpočinout," navrhl. „Nemá smysl bloumat beze stopy tmou."

Clarke kývla a spustila batoh na zem. Potom zvedla ruce a protáhla se. Byla utahaná, zpocená a zoufale toužila smýt ze sebe vrstvu popela, která jí už několik dní po požáru pokrývala kůži.

Pomalu se vydala k jezeru. Dřepla si u kraje vody a sklouzla prsty po hladině. Po přistání na Zemi dbala na to, aby voda, kterou pili nebo se v ní koupali, byla vyčištěná pro případ, že by byla kontaminovaná radioaktivními bakteriemi. Začaly jí ale docházet jodové kapky. Navíc poté, co v náručí bývalého přítele musela přihlížet, jak její nejlepší kamarádka umírá při požáru, jí trocha jezerní vody připadala jako nejmenší z jejích problémů.

Clarke zhluboka vydechla, zavřela oči a nechala napětí vyprchat z těla spolu se svým dechem do nočního vzduchu.

Vstala a obrátila se k Bellamymu. Stál naprosto nehybně, zahleděný na jezero s takovou intenzitou, až Clarke zamrazilo. Nejdřív ji napadlo, že by měla nenápadně odejít a dopřát mu soukromí, ale pak získalo navrch jiné nutkání a Clarke se rošťácky pousmála.

Beze slova si přetáhla potem nasáklé triko přes hlavu, odkopla boty a svlékla kalhoty umazané od bahna a popela. Otočila se na patě a litovala, že nevidí, jak se Bellamy tváří, když ji vidí vstupovat do jezera jenom v podprsence a kalhotkách.

Voda byla studenější, než čekala. Naskočila jí husí kůže, i když nevěděla, jestli za to může večerní vzduch nebo vědomí, že ji Bellamy z břehu pozoruje.

Brodila se kupředu a vyjekla, když jí voda zavířila kolem ramenou. Voda byla v Kolonii příliš vzácná na to, aby si člověk mohl dopřát koupel. Tohle bylo poprvé, kdy Clarke cítila, jaké to je být v ní celá ponořená. Opatrně zvedla nohy z bahna a zkusila se nechat nadnášet a připadala si přitom překvapivě mocná i zranitelná. Na okamžik zapomněla na to, že při požáru přišla o život její nejlepší kamarádka. Zapomněla, že s Bellamym ztratili Octaviinu stopu. Zapomněla, že její improvizované plavky budou, až se vynoří z jezera, průhledné.

„Vypadá to, že ti radiace přece jenom uškvařila mozek."

Clarke se ohlédla přes rameno a uviděla, že si ji Bellamy prohlíží se směsí překvapení a pobavení. Na tváři mu znovu zahrál ten důvěrně známý sarkastický úsměv.

Clarke zavřela oči, pořádně se nadechla a ponořila se. Vteřinu na to znovu se smíchem vystrčila hlavu nad hladinu a voda jí stékala po obličeji. „Je to v klidu."

Bellamy se o krok přiblížil. „Takže tvoje bystrá vědátorská hlava instinktivně poznala, že voda není nebezpečná?"

Clarke zavrtěla hlavou. „Ne." Zvedla ruku do vzduchu a předstírala, že ji pečlivě zkoumá. „Zatímco se bavíme, možná mi rostou ploutve."

Bellamy s hranou vážností přikývl. „No, slibuju, že se ti nezačnu vyhýbat, jestli skončíš s ploutvema."

„Nebudu tady jediný mutant, to mi můžeš věřit."

Bellamy zvedl obočí. „Jak to?"

Clarke spojila dlaně do misky, naplnila je vodou a se smíchem ji stříkla na Bellamyho. „Teď jsme na tom stejně."

„To jsi fakt neměla dělat." Bellamyho hlas byl tichý a výhružný, až měla Clarke na chvíli dojem, že ho naštvala doopravdy. Potom však popadl lem trika a jedním plynulým pohybem si ho přetáhl přes hlavu.

Měsíc byl tak velký a jasný, že šlo zřetelně vidět, jak se Bellamy zubí, když se sklonil, aby si rozepnul knoflík kalhot a odhodil je, jako by to nebyl jediný pár, který na téhle planetě má. Jeho dlouhé nohy s vypracovanými svaly v šedých kraťasech byly bledé. Clarke se začervenala, ale neodvrátila se.

Bellamy skočil do jezera a několika mohutnými záběry překonal vzdálenost mezi nimi. Pro jednou nepřeháněl, když se chlubil, že se při výpravách k potoku naučil plavat.

Zmizel pod vodou dost dlouho na to, aby se o něj Clarke začala maličko bát. Vtom ji však jeho ruka uchopila za zápěstí a Clarke vyjekla. Bellamy ji otočil k sobě a Clarke čekala, že jí postříkání vrátí, jenže Bellamy se na ni pouze dlouze zadíval, pak zvedl ruku a přejel jí prstem po šíji. „Zatím žádná žábra."

Clarke příjemně zamrazilo, když k němu zvedla hlavu. Vlasy měl odhrnuté z tváře dozadu a na strništi na čelisti mu ulpívaly kapky vody. Jeho tmavé oči planuly vášní, která byla na hony vzdálena jeho jindy

šibalskému širokému úsměvu. Clarke skoro nemohla uvěřit, že to je stejný kluk, kterého onehdy v lese bezstarostně objala.

V jeho pohledu se cosi změnilo a Clarke zavřela oči. Byla si jistá, že se ji chystá políbit, ale vtom se z lesa ozvalo zapraskání a Bellamy se spěšně ohlédl. „Co to bylo?“ zeptal se. Nečekal, až Clarke odpoví, vydal se ke břehu a nechal ji ve vodě samotnou.

Clarke se dívala, jak Bellamy popadl luk a zmizel ve stínech. Povzdechla si a pak si v duchu vynadala, že se chovala tak hloupě. Kdyby hledali člena její rodiny, taky by neztrácela čas hrátkami ve vodě. Zaklonila hlavu a nechala si kapky vody sklouznout z tváře. Přitom hleděla na nebe a myslela na dvě mrtvá těla vznášející se zrovna mezi těmito hvězdami. Co by její rodiče řekli, kdyby ji teď viděli tady na planetě, o které vždy snili a toužili, aby se stala jejich domovem?

„Můžeme si zahrát zeměpis?“ zeptala se Clarke, když se skláněla nad otcem, aby mu nakoukla do tabletu. Ten byl plný složitě vypadajících rovnic, které jí nic neříkaly. Zanedlouho se to ovšem změní. I když jí bylo teprve osm, začala se nedávno učit algebru. Když o tom pověděla Coře a Glass, ty jen zakoulely očima a nahlas si špitly něco o tom, že matematika je k ničemu. Clarke se jim snažila vysvětlit, že bez matematiky by nebyli lékaři a inženýři, a oni všichni by tím pádem umřeli na nemoci, kterým by se jinak dalo předejít… pokud by Kolonie do té doby nevybouchla. Jenže Cora a Glass se jenom smály a zbytek dne se chichotaly, kdykoli Clarke prošla kolem.

„Za minutku,“ odpověděl otec. S lehkým zamračením přejel prstem po obrazovce a změnil pořadí rovnic. „Nejdřív musím tohle dokončit.“

Clarke se sklonila blíž k tabletu. „Můžu ti pomoct? Když mi to vysvětlíš, vsadím se, že tu těžkou část rozlousknu."

Otec se zasmál a prohrábl jí rukou vlasy. „O tom nepochybuji. Ale pomáháš mi už tím, že tu sedíš. Připomínáš mi, proč je náš výzkum tak důležitý." Usmál se, zavřel program, na kterém pracoval, a otevřel atlas. Ve vzduchu kousek nad pohovkou se objevila holografická zeměkoule.

Clarke přejela prstem vzduchem a model se otočil. „Co je tohle?" zeptala se a ukázala na obrys velké země.

Otec přimhouřil oči. „Okamžik… to je Saúdská Arábie."

Clarke přitiskla prst na obrazec. Ten zmodral a objevila se na něm slova Nová Mekka.

„Á, to je pravda," poznamenal otec. „Tohle místo změnilo před Kataklyzmatem několikrát jméno." Otočil glóbem a ukázal na dlouhou úzkou zemi na opačné straně planety. „Co tahle?"

„Chile, to poznám," odpověděla Clarke sebevědomě.

„Tak ty to poznáš čile? Já už jsem dnes docela unavený."

Clarke obrátila oči v sloup. „Tati, budeš tenhle vtip říkat při každé hře?"

„To si piš." Usmál se a přitáhl si Clarke na klín. „Aspoň, dokud se nedostaneme do skutečného Chile. Pak už ten vtip bude asi fousatý."

„Davide," ozvala se varovně máma z kuchyně, kde otvírala bílkovinové balíčky a míchala je s kapustou ze skleníku. Nelíbilo se jí, když její manžel vtipkoval o návratu na Zemi. Podle jejího výzkumu mělo trvat přinejmenším dalších sto let, než bude planeta bezpečná.

„A co lidé?" zeptala se Clarke.

Otec naklonil hlavu na stranu. „Jak to myslíš?"

„Chci vidět, kde všichni ti lidé žili. Proč nejsou na mapě žádné byty?"

Otec s úsměvem odpověděl. „Obávám se, že tak podrobnou mapu nemáme. Ale lidé žili všude.“ Přejel prstem po jedné z klikatých čar. „Žili u oceánu… žili v horách… na poušti… podél řek.“

„Jak to, že nic neudělali, když věděli, že se blíží Kataklyzma?“

Matka přišla do obýváku a přisedla si k nim na pohovku. „Všechno se to odehrálo velmi rychle,“ vysvětlila dceři, když se posadila. „A na Zemi nebylo mnoho míst, kam by se lidé mohli ukrýt před radiací. Myslím, že Číňané budovali kryt někde tady.“ Oddálila mapu a ukázala na bod daleko na pravé straně. „A kolovaly zvěsti o krytu poblíž banky semen, tady.“ Přejela prstem na vrchol mapy.

„Co Mount Weather?“ zeptal se otec.

Matka Clarke si pohrávala s modelem. „To bylo v bývalé Virginii, ne?“

„Co je Mount Weather?“ zajímala se Clarke, která se naklonila, aby si místo lépe prohlédla.

„Mnoho let před Kataklyzmatem vláda Spojených států vybudovala velký podzemní bunkr pro případ, že vypukne jaderná válka. Ne, že by tu možnost považovala za pravděpodobnou, musela ale udělat něco, aby ochránila prezidenta – to byl něco jako kancléř,“ vysvětlila. „Když ale nakonec bomby dopadly, nikdo se tam nestihl dostat včas, ani prezident. Všechno se to událo moc náhle.“

Ze změti všemožných myšlenek, které Clarke vířily v hlavě, se vynořila nepříjemná otázka. „Kolik lidí zemřelo? To jako tisíce?“

Otec s povzdechem odpověděl. „Spíš miliardy.“

„Miliardy?“ Clarke vstala a tiše přešla ke kulatému okýnku plnému hvězd. „Myslíte, že jsou všichni teď tady nahoře?“

Matka přišla za ní a položila jí ruku na rameno. „Jak to myslíš?“ zeptala se.

„Nemá být někde ve vesmíru nebe?“

Matka jí zlehka stiskla rameno. „Podle mě je nebe všude tam, kde si ho představujeme. Já si vždycky myslela, že to moje je na Zemi. Někde v lese plném stromů.“

Clarke jí vsunula ruku do dlaně. „Tak tam bude i moje.“

„A já vím, jaká píseň bude znít tam u nebeských bran,“ dodal otec se smíchem.

Matka se k němu v tu ránu otočila. „Davide, neopovažuj se znovu pouštět tu písničku.“ Ale bylo pozdě. Z reproduktorů ve zdech už se valila hudba. Clarke se zakřenila, když uslyšela úvodní slova „Heaven is a Place on Earth“.

„To nemyslíš vážně, Davide,“ prohlásila matka s pozdviženým obočím.

Otec se jenom zasmál a vrhl se k nim. Popadl obě za ruce a všichni tři začali tancovat po obýváku a zpívat otcovu oblíbenou písničku.

„Clarke!“ vykřikl Bellamy, když se celý udýchaný vynořil na kraji lesa. Byla moc tma na to, aby Clarke vyčetla výraz v jeho tváři, ale nemohla přeslechnout naléhavý tón jeho hlasu. „Tohle musíš vidět!“

Clarke se nejistě drala z vody ven. Dostala se k bahnitému břehu, dočista pustila z hlavy, že je sotva oblečená, a dala se do běhu. Nevšímala si kamenů pod bosýma nohama ani bodání ledového nočního vzduchu na kůži.

Bellamy klečel na zemi a upřeně hleděl na něco, co Clarke nedokázala rozeznat.

„Bellamy!“ zavolala. „Jsi v pořádku? Co to bylo za zvuk?“

„Nic. Jenom pták nebo tak něco. Ale podívej se na *tohle*. Je tu

šlápota." Ukázal na zem a z jeho úsměvu vyzařovala naděje. „Octaviina, na to dám krk. Našli jsme stopu."

Clarke zaplavil pocit úlevy, když si klekla, aby si stopu lépe prohlédla. Zdálo se, že o pár metrů dál v rozbahněné půdě je další. Oba otisky se zdály být docela čerstvé, jako kdyby tudy Octavia prošla před několika hodinami. Než Clarke stihla cokoli říct, Bellamy se zvedl, pomohl jí vstát a políbil ji.

Pořád byl ještě mokrý po koupání v jezeře, a když ji objal kolem pasu, jeho vlhká kůže se přitiskla na její. Svět kolem se na chvíli rozplynul a zůstal jen Bellamy – teplo jeho dechu, chuť jeho rtů. Když jí rukou přejel od pasu ke kříži, Clarke se zachvěla. Najednou si naléhavě uvědomovala, že tu s Bellamym oba stojí jen ve spodním prádle a po tělech jim stéká voda.

Chladný vánek zčeřil hustý baldachýn listů a zatančil Clarke po týle. Znovu se otřásla a Bellamy pomalu odtáhl své rty od jejích. „Musíš být zmrzlá," řekl a přejížděl jí rukama po zádech nahoru a dolů.

Clarke naklonila hlavu na stranu. „Ty toho máš na sobě míň než já."

Bellamy jí přejel prstem po paži a pak ji škádlivě zatahal za vlhké ramínko podprsenky. „Jestli ti to vadí, dá se to snadno napravit."

Clarke se usmála. „Myslím, že bude lepší na sebe naopak něco *hodit*, než se vydáme do lesa." Věděla sice, že šlápoty přes noc nezmizí, ale bylo jí jasné, že Bellamy bude chtít jít dál, když teď objevili stopu.

Bellamy se na ni zahleděl. „Díky," zašeptal a naklonil se, aby ji znovu políbil. Pak ji vzal za ruku a vedl ji ke břehu.

Spěšně se oblékli, pak popadli batohy a vydali se zpět do lesa plného stínů. Stezku šlo sledovat celkem snadno, i když Bellamy pokaždé další

stopu našel dlouho předtím, než si Clarke čehokoli všimla. To si zrak tak vytrénoval lovem? Nebo to byl následek jeho zoufalství?

„Zapomeň na žábry. Podle mě sis vyvinul noční vidění," zavolala, když se vrhl k dalšímu otisku, který jí unikl. Samozřejmě to mínila jako vtip, ale vzápětí se zamračila. Úroveň radiace na Zemi očividně nebyla tak vysoká, jak se kdysi obávala, to ovšem ještě neznamenalo, že jim nic nehrozí. V případě otravy nízkou úrovní radiace mohlo trvat týdny, než by se následky projevily, ačkoli buňky v těle už začaly degenerovat. Možná právě proto nepřilétaly další transportéry. Co když Rada nečekala, až bude stanoveno, zda je Země bezpečná – co když už stovky biometrických údajů prokázaly, že není?

Clarke s divoce bušícím srdcem pohlédla na monitor připevněný na zápěstí a v duchu počítala, kolik dní strávili na Zemi. Zadívala se na měsíc, který byl v poslední čtvrti. Tu první úděsnou noc po přistání byl jen bledým srpkem. Clarke se sevřel žaludek, když si vybavila klíčový moment výzkumu svých rodičů. Den, kdy se většině pacientů přitížilo. Dvacátý první den.

„Jsem zvyklý pátrat ve tmě," odpověděl zepředu Bellamy, kterému očividně unikla její úzkost. „V Kolonii jsem se plížil do opuštěných skladišť. Ve většině už ani nebyla elektřina."

Clarke zamrkala bolestí, když jí jakási větvička poškrábala nohu. „Co jsi tam hledal?" zeptala se a odsunula obavy stranou. Kdyby někdo začal jevit známky otravy radiací, měli léky, které mohly pomoct, i když jich bylo žalostně málo.

„Starý součástky, látky, různý památky ze Země – cokoli, co stálo za to prodat na burze," vysvětlil jí Bellamy nenuceně, ale Clarke za-

chytila napětí v jeho hlase. „Octavia často v opatrovnickým centru nedostávala dost jídla, tak jsem musel najít způsob, jak získat přídělový body navíc."

Bellamyho přiznání vytrhlo Clarke z jejích myšlenek. Bolelo ji u srdce, když si představila chlapce stojícího před ní, mladšího a hubenějšího, osamoceného v rozlehlém setmělém skladovacím úseku.

„Bellamy," spustila. Hledala správná slova, ale náhle se zarazila, když v hlubokých stínech za stromy zahlédla jakýsi záblesk. Věděla, že by měla jít dál. Nemohli si dovolit ztrácet čas. Ovšem na tom odlesku bylo něco, co ji přimělo zastavit.

„Bellamy, podívej na tohle," řekla, otočila se a vydala se přímo tím směrem.

Na zemi cosi leželo rozeseté mezi kořeny velkého stromu. Clarke se sehnula, aby si předmět prohlédla, a zjistila, že je to kus kovu. Sykavě se nadechla, natáhla ruku a přejela prstem po jednom z dlouhých ohnutých plátů. Čeho mohly být součástí? A kde se vůbec vzaly jen tak uprostřed lesa?

„Clarke?" vykřikl Bellamy. „Kam jsi zmizela?"

„Jsem tady," zavolala na něj. „Tohle musíš vidět."

Bellamy se neslyšně objevil vedle ní. „Co se děje?" Ztěžka dýchal a v jeho hlase zněl podrážděný tón. „Nemůžeš si jen tak odejít. Musíme se držet spolu."

Clarke se už už chystala podivný předmět odložit zpátky na zem, když si zničehonic povšimla dvou povědomých písmen vyrytých do kovu. *TG*. Trillion Galactic.

„Panebože," zamumlala. „Pochází z Kolonie."

„Cože?“ Bellamy si dřepl vedle ní. „To bude součást našeho transportéru, ne?“

Clarke zavrtěla hlavou. „To těžko. Jsme přinejmenším šest kilometrů od tábořiště. Tyhle trosky tu v žádném případě nezůstaly po přistání.“ *Aspoň ne po* našem *přistání*.

Clarke si zničehonic připadala dezorientovaná, jako kdyby se snažila rozlišit vzpomínky a sen. „Kolem je rozeseto víc kusů. Možná je to něco, co –“ Svou větu utnula výkřikem, když jí pravačkou projela prudká bolest.

„Clarke? Co je ti?“

Bellamy ji objal jednou rukou, ale Clarke se na něj nedokázala podívat. Její pohled se upíral k čemusi na zemi. K něčemu dlouhému, tmavému, tenkému a *svíjejícímu se*.

Snažila se ukázat toho tvora Bellamymu, ale zjistila, že se nemůže pohnout.

„Clarke! Co se ti stalo?“ vyhrkl Bellamy.

Clarke otevřela pusu, jenže z úst jí nevyšel jediný zvuk. Hruď se jí začínala stahovat. Ruku měla v jednom ohni.

Slyšela, jak Bellamy zaklel: „*Do prdele*.“ Ale už ho ani neviděla. Okolní svět se začal točit. Sžíravé pálení, které jí vystřelovalo paží, se vytratilo. Všechno se vytrácelo. Spadla nazad na Bellamyho a ucítila, jak ji zvedá do vzduchu. Byla lehká jako peříčko, jako když se ponořila do jezera. Vznášela se stejně jako její rodiče.

„Clarke, zůstaň se mnou,“ volal na ni odkudsi z obrovské dálky Bellamy. Tma vířila kolem ní a zahalovala jí nohy a ruce hvězdami.

Potom bylo už jen ticho.

KAPITOLA 3

Glass

Glass zvedla hlavu z Lukovy hrudi. Nechtěla se nechat vyděsit tím, kolik úsilí ji to stálo. Luke se usmál, když se posadila a spustila dlouhé nohy přes okraj pohovky. Glass si nebyla jistá, jestli je tak malátná kvůli nedostatku kyslíku, nebo jestli je jen unavená z toho, že většinu noci probděla. Když s Lukem ležela v posteli, byl spánek tím posledním, co chtěla dělat. Netušili, kolik času jim zbývá, a tak byl pro ně každý okamžik vzácný. Uplynulých pár dní strávili s Lukem v objetí – šeptali si letmé, napůl zformované myšlenky nebo prostě jen mlčky leželi a ukládali si do paměti tlukot srdce toho druhého.

„Nejspíš bych se měl venku porozhlédnout po dalších zásobách," prohodil Luke ledabyle. Oba si ovšem uvědomovali, jak závažnou věc navrhuje. Od chvíle, co byl spojovací most mezi loděmi uzavřen, chaos na Waldenu dosáhl vrcholu. Waldeňané se zoufale snažili najít a shro-

máždit jídlo a jejich snahy přerostly v násilnosti. Glass a Luke zásobení ubohou hrstkou bílkovinových balíčků se zabarikádovali v Lukově malém bytě a ze všech sil se snažili ignorovat zvuky přicházející z chodby – boj o zásoby, zoufalé volání matek hledajících ztracené děti a uštvané sípání lidí, kteří se snažili dýchat v čím dál víc řídnoucím vzduchu.

„To není nutné," namítla Glass. „Máme dost zásob na pár dnů a pak…" Zarazila se a odvrátila se.

„Vážně dokážeš skvěle zachovat klid pod tlakem. Až z toho jde trochu strach. Měla jsi být strážkyní," poznamenal Luke a poklepal jí prstem pod bradou. „Myslím to vážně," dodal, když zachytil její skeptický výraz. „Vždycky jsem si myslel, že ženy jsou nejlepší strážci. Škoda, že holky na Fénixu o téhle práci nikdy ani pořádně neuvažují."

Glass se ve skrytu duše usmála, když si představila, jak by byl její nejlepší kamarád Wells překvapený, kdyby se dostavila na první den důstojnického výcviku. V první chvíli by sice úžasem oněměl, Glass ovšem nepochybovala o tom, že by ji podporoval. Předtím než poznala Luka, byl Wells tím, kdo ji vždycky bral vážně a věřil, že má i jiné vlohy než talent pro flirtování a upravování účesu.

„Asi jsem to mohla zkusit, tedy pokud by mě nikdo nenutil do kosmických vycházek." Už jen při té frázi se jí zvedal žaludek, když si představila, že by vystoupila ven do stavu beztíže.

Luke si odkašlal. „Dobře víš, že tuhle čest hned tak někomu neprokazují," prohlásil s přehnanou pompou. Luke byl členem elitní jednotky stráže, jejíž členové byli také vyškoleni jako inženýři a odpovídali za provádění důležitých – a nebezpečných – oprav lodi. Glass nikdy

nezapomene na příšerný strach, který před pár týdny prožívala, když přihlížela, jak se Luke vydal mimo loď prozkoumat vadný vzduchový uzávěr. Dvacet minut, během nichž jí srdce bilo o závod, Luka před tím, aby se ztratil ve vesmírné pustině, chránilo jen tenké lanko. Lanko a Glassiny úpěnlivé modlitby.

„Nemluvě o tom, že by ti uniforma slušela."

„Chceš, abych si zkusila tvoji, abys to mohl posoudit?" zeptala se Glass nevinně.

Luke se zazubil. „Možná později." Ale jakmile ta slova vypustil z úst, úsměv mu zmizel z tváře. Oba věděli, že žádné „později" nebude.

Glass vyskočila a přehodila si dlouhé vlasy přes rameno. „Pojď," řekla a vzala Luka za ruku. „Napadlo mě, co si dáme na večeři."

„Vážně? To ses dokázala rozhodnout mezi dva dny starou bílkovinovou pastou a tři dny starou bílkovinovou pastou?"

„Mluvím vážně. Chce to něco speciálního. Co takhle použít talíře?"

Starožitnosti vyrobené na Zemi byly na Waldenu vzácností, ale Lukova rodina uchovávala dva nádherné talíře, které jeden z předků přinesl na loď.

Luke na zlomek vteřiny zaváhal a vstal. „To je dobrý nápad. Hned je přinesu." Stiskl Glass ruku a pak zašel do svého pokoje, kde měl ukryté cennosti.

Glass se vydala do malé koupelny a podívala se na sebe v úzkém zrcadle nad umyvadlem. V minulosti ji nedostatek místa, kde by se mohla upravit, neskutečně frustroval, ale teď byla vděčná, že neví, jak po třech dnech strávených v jednom a tom samém oblečení vypadá. Prsty si sčísla vlasy a omyla si tvář ve vlažné vodě.

Měla dojem, že jí to moc času nezabralo, když se však vrátila do obýváku, uviděla, že se byt proměnil. Mihotavá světla poblíž stolu nevyzařovaly žárovky, ale svíčky.

„Kde jsi k nim přišel?“ zeptala se Glass překvapeně a přistoupila blíž, aby si je prohlédla. V Kolonii moc svíček nezbývalo, obzvlášť na Waldenu ne.

„Šetřil jsem je pro zvláštní příležitost,“ odpověděl Luke, který právě vycházel z pokoje. Když její oči přivykly tmě, Glass se zatajil dech. Luke se převlékl do tmavých kalhot, a jak se zdálo i do k nim padnoucího saka. Mohl by to být skutečný oblek? Ty se na burze objevovaly málokdy. Dokonce i muži z Fénixu měli problém nějaký sehnat.

Glass už Luka viděla v uniformě stráže v dokonalém pozoru a s vážným výrazem. Viděla ho uvolněného a rozesmátého v civilu, jak si hraje na honěnou s dětmi na chodbě. V obleku působil stejně sebevědomě jako Luke – voják, ale jeho postoj působil jinak. Klidněji.

„Zahanbuješ mě,“ poznamenala Glass a zatahala se za rukáv maličko ušmudlaného trika.

Luke naklonil hlavu lehce na stranu a dlouze se na ni zahleděl. „Vypadáš dokonale.“ V jeho hlase zazněl obdivný tón, při kterém byla Glass ráda, že zapálil svíčky, protože mihotavé světlo zastíralo, že ona na sobě má staré oblečení, i to, že se zničehonic červená.

Glass popošla o pár kroků vpřed a přejela Lukovi prstem po paži. „Kde jsi k němu přišel?“ zajímala se.

„Patřilo Carterovi.“

Když to jméno vyslovil, Glass ucukla, jako by se popálila.

„Není ti nic?“ zeptal se Luke.

„Ne, dobrý," odpověděla Glass rychle. „Jenom mě to překvapilo. Carter mi nepřipadal jako někdo, kdo si potrpí na obleky."

Carter byl starší kluk, který se Luka ujal po smrti jeho matky – tvrdil, že to udělal z laskavosti, ale Glass měla od začátku podezření, že jeho motivací byly spíš přídělové body navíc. Byl líný, manipulativní a nebezpečný, a jednou se dokonce pokusil Glass znásilnit, když čekala na Luka v jejich bytě. Luke sice nebyl ani zdaleka nějaký naiva, ale nechal se zaslepovat dětským obdivem ke Carterovi tak, že neviděl jeho chyby, a Glass se nepodařilo přesvědčit ho, aby přijal pravdu o muži, ke kterému vzhlížel jako ke svému mentorovi.

Luke pokrčil rameny. „To nebyl. Jeden měsíc měl málo přídělových bodů, a tak jsem od něj ten oblek koupil. Bylo to od něj vlastně moc laskavé. Na burze by za něj dostal o dost víc."

Ne, nedostal, pomyslela si Glass, *protože by ho zatkli za prodej kradeného zboží*. Nemohla se však zbavit pocitu viny. Carter byl šmejd, ale byl po smrti – popravili ho za zločin, který nespáchal.

A mohla za to ona.

Loni Glass zjistila strašnou věc – otěhotněla. Porušení tvrdého populačního zákona Kolonie se u nezletilých trestalo vězením… a u všech obyvatel starších osmnácti let smrtí.

Glass zoufale chtěla Luka ochránit a snažila se těhotenství skrývat, jak jen to šlo. Když ale bylo odhaleno, že čeká dítě, zatkli ji a byla nucena udat jméno otce. Glass věděla, že kdyby řekla pravdu, Luka, kterému už bylo devatenáct, by čekal trest smrti. Proto v okamžiku čiré paniky udala jméno muže, který jí naháněl husí kůži, muže, o němž nepochybovala, že dřív nebo později ve vězení skončí: Cartera.

Luke neměl ani ponětí o tom, čeho se dopustila. Nikdo na Waldenu netušil, proč Cartera uprostřed noci odvlekli. To si aspoň Glass myslela, dokud jí před dvěma dny Lukova nejlepší kamarádka a bývalá přítelkyně Camille nezahrozila, že její tajemství prozradí, když neudělá do puntíku všechno, co po ní bude chtít.

„Pustíme se do toho?“ zeptala se slabým hlasem v zoufalé snaze změnit téma.

Luke položil s ťuknutím na stůl dva talíře. „Podává se večeře.“

Bílkovinové pasty bylo strašně málo, ale Glass si všimla, že jí Luke dal větší porci. Hubená porce ovšem měla i svou světlou stránku, a to že Glass mohla obdivovat scény namalované na talířích – na jednom byl vyobrazený pár před Eiffelovou věží a na druhém byl stejný pár na procházce se psem v parku. Luke nevěděl, jaký příběh se ke starožitnému porcelánu váže, ale Glass si ráda představovala, že si talíře koupil při svatební cestě někdo, kdo kdysi skutečně žil a pak si je přinesl do Kolonie na památku.

„Není zvláštní se slavnostně obléct na to, abysme si dali bílkovinovou pastu?“ zeptal se Luke, když si trochu nabral na lžíci.

„Neřekla bych. Wells byl nějakou dobu posedlý knihou o jakési slavné námořní katastrofě. Všichni si prý oblékli své nejlepší šaty a poslouchali hudbu, zatímco loď klesala ke dnu.“

Glass byla hrdá, že zná tuto epizodu z pozemských dějin, ale Luke se místo toho, aby to na něj udělalo dojem, zatvářil nešťastně.

„Měla jsi zůstat na Fénixu,“ řekl tiše. „Přijít sem bylo jako nastoupit na potápějící se loď.“ Ačkoli Rada ponechala Walden a Arkádii osudu – a odsoudila jejich obyvatele k smrti, jak se zásoby kyslíku zmenšovaly –

Fénix, ústřední loď, měl kyslíku stále dostatek. Glass opustila bezpečí domovské lodě, aby byla s Lukem na Waldenu.

„Myslíš, že se Camille podařilo dostat pryč?“ zeptal se Luke, zatímco lžící vyrýval do bílkovinové pasty jakýsi vzor.

Glass měla co dělat, aby nenapodobila jeho zasmušilý výraz. Když se dostala na Walden, Lukova bývalá přítelkyně Camille po ní chtěla, aby jí ukázala, jak proklouzla z jedné lodi na druhou. Když Glass zaváhala, protože věděla, že strážci pravděpodobně zastřelí každého Waldeňana, který se po uzavření spojovacího mostu pokusí vetřít na Fénixe, Camille jí do ucha pošeptala nejstrašnější výhružku, kterou si uměla představit: Pokud jí Glass nepomůže, Camille vyzradí Lukovi pravdu o Carterovi. Glass neměla ponětí, jak Camille odhalila její tajemství, ale nemarnila čas tím, že by se to snažila zjistit, když ji spěšně vedla k tajné větrací šachtě spojující Walden a Fénixe.

„To doufám,“ odpověděla na Lukovu otázku a zadívala se stranou, aby nezachytil její pohled.

„Ty bys to taky ještě stihla,“ navrhl Luke opatrně. Prosil Glass, ať se vrátí s Camille, ale ona to odmítla. „Mohla bys prolézt šachtou a –“

Glass vypadla lžíce z ruky na talíř. „*Ne*,“ ohradila se příkřeji, než měla v úmyslu.

Luke si povzdechl. „Dobře, zkusíme to jinak.“ Zhluboka se nadechl, jenže vtom zachytil pohled Glass a vyprskl smíchy.

„Co?“ zeptala se Glass. „Co je tady tak k smíchu?“

„Ty ses na mě *kabonila*.“

Glass se narovnala na židli. „No, jsem naštvaná. Nechápu, proč ti to připadá tak směšné.“

„Protože se vsadím, že jsi nasazovala stejný výraz, když jsi byla malá a něco nešlo podle tebe."

„Luku, prosím tě, snažím se mluvit vážně."

„To já taky," namítl a zvedl se od stolu. „Pojď ke mně," poprosil, uchopil ji za ruku a přiměl ji vstát. „Co kdyby ses proplížila šachtou a jen se trochu porozhlédla kolem? Když se ukáže, že na Fénixu nehlídkují stráže, můžeš se vrátit a dát mi vědět."

Glass se na moment zarazila a zkoumavě mu pohlédla do tváře, aby se ujistila, že svá slova myslí vážně. Že to není trik, jak ji dostat do bezpečí na Fénixe a pak uzavřít větrací šachtu jednou provždy, aby se nemohla vrátit. „A půjdeš pak se mnou?"

Luke přikývl. „Jestli poblíž vyústění šachty nebudou strážci, můžem se zkusit dostat k tobě do bytu, aniž si nás někdo všimne. A pak…" Odmlčel se.

Glass ho uchopila za druhou ruku a stiskla ji. Oba chápali, že to, že se vplíží na Fénixe, jim pouze dá trochu času navíc. Kolonie se začínala rozpadat a časem kyslík dojde i na mateřské lodi.

Po dlouhé chvíli mlčení prolomil ticho Luke: „Možná začnou vysílat lidi v transportérech."

„Myslíš? Ještě než se ujistí, že to je bezpečné?" Glass by to nemělo překvapovat. Kolonie ztratila kontakt se stem mladistvých odsouzenců, které vyslala na Zemi, aby na nich otestovala úroveň radiace. Tedy s devadesáti devíti mladistvých, protože Glass měla být jednou z nich, avšak utekla z transportéru a pronikla zpátky do Kolonie. Svíralo se jí srdce, když pomyslela na Wellse, který byl také členem mise. Odmala snil o tom, že se vypraví na Zemi – Glass si pamatovala, jak je přiměl

hrát si v gravitační tělocvičně na gladiátory, když měl svoje římské období, nebo jak předstírala, že je lidožravá gorila, když si za kanceláří jeho otce hráli na průzkumníka v džungli.

Doufala, že je Wells stále naživu, že ho nenapadla lidožravá gorila – nebo ještě hůř, že neumírá na ozáření. Doufala, že se vězňům v první řadě vůbec podařilo přistát.

„Nemají jinou možnost," prohlásil Luke rozhodně a zkoumavě jí hleděl do očí. „Měla jsi zůstat v transportéru, když si měla tu možnost."

„Jo, no, ukázalo se, že jsem tu zapomněla něco hodně důležitého."

Luke zvedl ruku a sklouzl prstem po řetízku přívěsku, který jí daroval k jejich výročí. „Samozřejmě. Nemůžeš odletět na Zemi bez svého šperku."

Glass ho škádlivě pleskla po rameni. „Ty víš, jak to myslím."

Luke se zasmál. „Nemůžu se dočkat, až se na mě budeš kabonit na Zemi."

„To je to jediné, na co se těšíš?"

„Ne." Lukova ruka se přesunula dozadu za její krk, když sklonil svou tvář k její a něžně ji políbil. „Je toho daleko víc."

KAPITOLA 4

Wells

V noci se nedalo nijak poznat, kolik je hodin, Wellsovi proto nezbývalo než odhadovat, kdy přijde čas na změnu hlídky. Podle toho, jak ho bolely klouby, hlídkoval na palouku aspoň čtyři hodiny. Když se ale vydal pro Erica, našel Arkádijce schouleného vedle Felixe s tak poklidným výrazem v tváři, že neměl to srdce ty dva rušit.

S tichým zasténáním zvedl ruce nad hlavu a přehodil si oštěp z jedné ruky do druhé. Ta zbraň byla k smíchu. Šíp, co zabil Ashera, byl vystřelen se smrtící přesností. Kdyby se pozemští vrátili a zamířili na něj, neměl by šanci.

„Wellsi?“ zavolal dívčí hlas.

Wells se otočil a zamrkal, aby prohlédl okolní tmu. „Priyo? Jsi to ty?“

„Ne…“ V dívčině hlase zazněl ublížený tón. „To jsem já. Kendall.“

„Promiň,“ omlouval se Wells. „Co se děje? Všechno v pořádku?“

„Jo, jasně, všechno je v pohodě!“ odpověděla překvapivě rozjařeně.

Až moc rozjařeně na to, že byla půlnoc. Naštěstí byla moc velká tma na to, aby si všimla, jak sebou Wells trhl. „Jenom mě napadlo, že bys ocenil nějakou společnost."

To poslední, o co Wells právě teď stál, bylo s někým klábosit. „To je dobrý. Zrovna mě bude střídat Eric," lhal. I když Kendall neviděl do obličeje, vycítil, jak z ní zklamání přímo sálá. „Je to ale od tebe moc milé. A teď se vrať do postele, než ti někdo zalehne místo."

Kendall se se sotva patrným povzdechem otočila a vlekla se zpátky ke srubu. Když Wells zaslechl, jak se za ní zavřely dveře, obrátil pozornost ke kraji lesa. Byl tak unavený, že musel vynaložit všechnu sílu na to, aby se mu neklížila čím dál těžší víčka.

O nějaký čas později – mohly uběhnout minuty, mohla uběhnout hodina – se ze stínů vynořila postava. Wells zamrkal. Čekal, že se silueta ztratí, ale ta se jen zvětšovala. Okamžitě zpozorněl, pozvedl oštěp a otevřel pusu, aby varovně vykřikl, jenže vtom se stín konečně zhmotnil a Wellsovi odumřela slova na jazyku.

Bellamy. Vrávoral vpřed s nehybným tělem v třesoucích se rukou. Na kratičký moment měl Wells dojem, že to je Octavia – ale dokonce i ve tmě poznal nezaměnitelné rozcuchané zrzavě blond vlasy. Poznal by ji kdekoli.

Wells se dal do běhu a přihnal se k nim v okamžiku, kdy se Bellamy svezl na kolena. Tvář měl celou rudou a trhaně lapal po dechu, ale udržel Clarke dost dlouho na to, aby ji předal Wellsovi do natažených paží. „Ona… ona…" Bellamy se sykavě nadechl a zapřel se rukou o trávu, aby získal rovnováhu, zatímco se snažil mluvit. „Uštknul ji – had."

Víc Wells nepotřeboval slyšet. S Clarke pevně přitisknutou k hrudi

uháněl k nemocničnímu srubu. Malý prostor byl napěchovaný spáči – půl tuctu leželo schouleno na zbytku přikrývek a na polních lůžkách.

„Uhněte," zahulákal Wells bez ohledu na podrážděné mručení a rozespalé protesty. „*Rychle*."

„Co se stalo? Vrátili se?"

„Pozemští se vrátili?" zavzlykal někdo.

„To je *Clarke*? Co je s ní?"

Wells si jich nevšímal a položil Clarke na jedno uvolněné lůžko. Když se jí hlava svezla na stranu, sykavě se nadechl.

„Clarke," zavolal, položil jí ruku na rameno a jemně s ní zatřásl. „*Clarke!*" Klekl si a přiblížil svou tvář k její. Dýchala, ale jen stěží.

Bellamy vtrhl do srubu.

„Odveď je odsud," přikázal Wells a ukázal na zbylé vězně, kteří se ztěžka zvedali na nohy a rozespalí vyjeveně zírali na Clarke.

Bellamy je vystrnadil ke dveřím. „Běžte všichni ven," nařídil jim a hlas měl přitom nakřáplý únavou. Když zbývajících pár lidí vystrčil bez dlouhých cavyků ven, doklopýtal k Wellsovi, který zběsile prohledával zdravotnické zásoby.

„Co můžu udělat?" zeptal se Bellamy.

„Jen ji hlídej." Wells odhodil obvazy a lahvičky s léky přes rameno a modlil se, aby měli protijed a aby ho dokázal poznat. Proklínal se, že se na seminářích z biologie víc neučil. Proklínal se, že nedával pozor, když mu Clarke mezi řečí vykládala o studiu medicíny. Byl příliš zaměstnaný tím, že obdivoval, jak jí září oči, když povídá o své praxi. A teď bylo možné, že ty oči zůstanou zavřené navždy.

„Měl by sis pospíšit," ozval se od lůžka Bellamyho hlas. Wells se

otočil a uviděl, že Waldeňan klečí vedle Clarke a odhrnuje jí vlasy z bledé tváře. Ten pohled na okamžik znovu zažehl zuřivost, kterou Wells cítil, když viděl, jak ji Bellamy v lese líbal.

„*Nešahej* na ni." Překvapil ho ostrý tón vlastního hlasu. „Jenom… dopřej jí prostor, ať může dýchat."

Bellamyho pohled se mu zavrtal do očí. „Jestli nepřijdem na to, jak jí pomoct, už toho moc nenadýchá."

Wells se vrátil k bedně se zdravotnickými potřebami a přinutil se ke klidu. Když jeho pohled ulpěl na jasně oranžové lahvičce, div že se samou úlevou nesložil.

Před pár lety měla skupina vědců v Rajském sálu přednášku o svém výzkumu. Vyvíjeli univerzální protijed, lék, který by lidem dal šanci na přežití, až se konečně vrátí na Zemi. Nejen že lidstvo do značné míry ztratilo přirozenou imunitu, ale bylo pravděpodobné, že mnoho rostlin a zvířat zmutovalo, a staré léky by byly tím pádem k ničemu. Přednáška jako by proběhla někdy v jeho minulém životě – předtím, než Wells poznal Clarke, předtím, než vicekancléř přinutil její rodiče zkoumat účinky radiace na lidských pokusných subjektech. Wells tam šel jen proto, že byl přesvědčený, že to patří k povinnostem kancléřova syna. Nikdy by ho nenapadlo, že by se na Zemi jednou mohl octnout, natož že by takovýto protilék mohl potřebovat, aby zachránil milovanou dívku.

Wells zaťal zuby a nasadil na lahvičku jehlu, kterou namířil nad modrou žílu v paži Clarke. Ztuhl, když se mu srdce varovně rozbušilo. Co když se spletl a zvolil špatný lék? Co když to zvoral a vpíchne jí do krve smrtící vzduchovou bublinu?

„Dej to sem," obořil se na něj Bellamy. „Já to udělám."

„Ne," odpověděl Wells rozhodně. I když si to nechtěl připustit, pomyšlení na to, že by Bellamy zachránil Clarke, pro něj bylo nesnesitelné. Byla to v první řadě jeho chyba, že ji poslali na Zemi, ale nehodlal být odpovědný za její smrt.

Plynulým pohybem vbodl Clarke jehlu do kůže, stiskl píst a sledoval, jak protijed proniká do jejího těla. „Clarke," zašeptal a uchopil ji za ruku. „Slyšíš mě?" Propletl své prsty s jejími a zavřel oči. „*Prosím*. Neopouštěj mě." Seděl u lůžka mlčky několik minut a držel Clarke za ruku.

„Zaplaťpánbůh," hlesl za ním Bellamy.

Wells zvedl hlavu a viděl, jak se Clarke se zachvěním řas otevřely oči. Vydechl a lehce se zapotácel, celý malátný úlevou. „Jak se cítíš?" zeptal se a bylo mu jedno, jestli se mu láme hlas, nebo ne.

Zmateně na něj zamrkala. Wells se snažil v duchu připravit na okamžik, kdy si Clarke vzpomene na všechno, co se stalo, a na tváři se jí objeví ledový pohrdavý výraz. Jenže Clarke oči zase zavřela a koutky jejích úst se pozvedly v drobném úsměvu. „Našla jsem…" zamumlala.

„Co jsi našla?" zeptal se Wells a stiskl její dlaň.

„Neměla jsem…" Clarke se s povzdechem odmlčela a pohroužila se do spánku.

Wells vstal, sebral přikrývku z vedlejšího lůžka a něžně jí Clarke přikryl. Bellamy dosud ztuhle stál za ním s pohledem upřeným na schoulenou dívku, která navzdory své obrovské síle ve spánku vypadal mladší – a jaksi křehčí.

Wells si odkašlal a podal mu ruku se slovy: „Díky, že jsi ji přinesl zpátky."

Bellamy, který byl doteď v šoku, váhavě přikývl. „Měl jsem hrozný

strach. Myslel jsem…“ Prohrábl si rukou vlasy, potom se svezl na zem a posadil se opřený zády o lůžko Clarke.

Wells se při pohledu na jeho majetnické gesto naježil, ale uvědomil si, že proti němu nemůže nic namítat. Byl Bellamymu vděčný, že přinesl Clarke zpátky do tábora, ale zraňovalo ho pomyšlení na to, co se mezi nimi mohlo za uplynulé dva dny odehrát.

Wells se s povzdechem posadil na zem. „Tohle asi znamená, že jste Octavii nenašli.“

„Ne. Našli jsme její stopy, ale bylo to… divný,“ odpověděl Bellamy, aniž by zvedl hlavu, a jeho hlas zněl nezvykle bezvýrazně. „Podle stop to nevypadalo, že utekla, ale že ji někdo *odvlekl*.“

„Odvlekl?“ zopakoval Wells, když do sebe úlomky informací zapadly a vytvořily nový znepokojivý obraz. „Nemůžu tomu věřit. Oni ji unesli.“

„*Oni?*“ Bellamy bleskově zvedl hlavu. „Kdo?“

Wells mu pověděl o všem, co se přihodilo od jejich odchodu z tábora – o nečekaném útoku, o Asherově smrti a o nepopiratelné skutečnosti, že na Zemi žijí další lidé.

Když Bellamy konečně promluvil, svaly na tváři měl napjaté vztekem. „A ty myslíš, že ti lidi unesli Octavii při požáru?“

Wells přikývl.

„Co jsou zač? Jak to, že přežili Kataklyzma? A co ksakru ti – ti *pozemští* chtějí po mý sestře?“

„To nevím. Možná brání svoje území. Třeba její únos měl být varováním a pak, když jsme se neměli k odchodu, zabili Ashera, aby své poselství zdůraznili.“

Bellamy se na něj dlouze díval. „Takže si myslíš, že se vrátí?“

Wells otevřel pusu, aby zopakoval stejnou nicneříkající odpověď, kterou dával ostatním ve snaze zabránit šíření paniky. Když však zachytil Bellamyho pohled, veškerá obehraná ujištění ztratila smysl. „Ano. Vrátí se.“ Pověděl Bellamymu o Grahamově narůstající posedlosti s budováním armády, což byl krok, který by měl zaručeně za následek další ztráty na životech.

„Vypadá to, že pro vás to taky nebyla procházka růžovým sadem,“ odpověděl Bellamy s trpkým úsměškem. Ohlédl se přes rameno a zkontroloval Clarke, která stále nehybně ležela, i když měla na tváři klidný výraz a pravidelně dýchala. „Měl by sis trochu odpočinout. Já dohlídnu tady na Šípkovou Růženku a dám ti vědět, až se něco změní.“

Cosi v Bellamyho tónu Wellsovi neskutečně hrálo na nervy. „Já jsem v pohodě,“ řekl. „Stejně musím zůstat vzhůru na hlídce. Zato ty by sis měl rozhodně jít lehnout. Vypadáš vyčerpaně.“

Jeden na druhého se beze slova dívali, až se Bellamy se zasténáním protáhl a natáhl si nohy. „Tak to nás oba nejspíš čeká dlouhá noc.“

Seděli mlčky, vyhýbali se pohledy a pohnuli se jenom párkrát, aby se podívali na Clarke, když se na lůžku překulila nebo si povzdechla ze spaní. Jak noc ubíhala, sem tam se někdo pokusil vrátit do nemocničního srubu, ale Wells ho pokaždé vykázal. Bylo poněkud nefér nutit lidi spát venku, když bylo ve srubu místo, ale nemohl riskovat, že Clarke bude cokoli rušit. Ne po tom, co si prožila.

Wells netušil, kolik času uplynulo, ale když ho z polospánku probudila hlasitá rána a on vyskočil na nohy, mezi kládami ve stěně proudilo světlo.

Bellamy s trhnutím zvedl hlavu. „Co se děje," zeptal se malátně.

Wells neztrácel čas s odpovědí a hnal se ven.

Na palouku panovalo ticho a klid. Lidé, které vyhnal z nemocničního srubu, se připojili k ostatním okolo ohniště. Podle všeho všichni ještě spali.

Wells se chystal obrátit nazpět, když vtom jeho oči zachytily rychlý pohyb v blízkosti okraje lesa. Zpoza stromu někdo vyběhl a vyrazil hlouběji mezi stromy – drobná štíhlá postava oblečená v černém.

Wells se bez přemýšlení pustil za ní. Doslova letěl po nerovné půdě porostlé pokroucenými kořeny. Začal prchajícího dohánět a s výkřikem se vrhl vpřed, aby ho srazil k zemi. Vetřelec mu vrazil koleno do břicha, Wells zachroptěl, ale překulil se a znehybnil neznámého na vlhké zemi. Dopadl jednoho z nich – pozemského.

Krev mu pulzovala žilami tak splašeně, že mu chvíli trvalo, než se pořádně zaměřil na člověka, kterého svíral za zápěstí a který ho zuřivě probodával zelenýma očima.

Byla to dívka.

KAPITOLA 5

Bellamy

Bellamymu bylo ukradené, jestli je ten pozemský holka. Byla to špiónka. Nepřítel. Byla jednou z těch, co zavraždili Ashera a unesli jeho sestru.

V očích jí prokmitl strach a černé vlasy jí padaly do tváře, jak se zmítala na zemi a snažila se jim vytrhnout. Ale Bellamy klečící vedle Wellse jen zesílil stisk. Nemohli ji nechat utéct, ne dokud jim neřekne, kde je Octavia.

Pomohl Wellsovi holku zvednout a bezohledně ji k sobě přitáhl. „Kde sakra je?“ zařval. Jeho tvář byla tak blízko její, že jí jeho dech odfoukával vlasy. „Kam jste odvlekli mou sestru?“

Dívka sebou trhla, ale neřekla ani slovo.

Bellamy jí zkroutil ruku za záda stejně, jako to dělal klukům v opatrovnickém centru, když je přistihl, jak popichují Octavii. „Buď to *okamžitě* vyklopíš, nebo budeš litovat, že jsi kdy vylezla z tý svý jeskyně!“

„*Bellamy*," zarazil ho Wells rázně. „Uklidni se. Zatím nic nevíme. Třeba s tím nemá nic společné…"

„Jo, hotový neviňátko," vpadl mu do řeči Bellamy. Natáhl ruku a škubl dívce za vlasy, až její tvář přitáhl těsně ke své. „Koukej to vyklopit, nebo provedu něco sakra nepříjemnýho, a hodně brzo."

„*Dej si pohov*," okřikl ho Wells. „Co víme, třeba ani nemluví anglicky. Než něco uděláme, musíme –"

Wells znovu nestihl dokončit větu, tentokrát kvůli ohlušujícím výkřikům a dusotu, s nimiž se přiřítil zbytek výpravy. Přilákal je rámus a chtěli zjistit, co se děje.

„Vy jste jednu chytli," ozval se Graham, který se prodíral dopředu, a v jeho hlase skoro jako by zazněl obdiv.

„Takže ona je ze Země?" zeptala se nějaká dívka z Waldenu užasle.

„Umí mluvit?" zajímala se druhá.

„Nejspíš je to mutant. Možná se jí stačí jenom dotknout a otrávíte se radiací," řekl vysoký kluk z Arkádie, který natahoval krk, aby si polapenou dívku lépe prohlédl.

Bellamy kašlal na to, jestli je holka radioaktivní. Ať si má ksakru třeba *křídla*. Záleželo mu jen na tom, aby zjistil, kam ona a její kámoši unesli jeho sestru.

„Co s ní uděláme?" zeptala se další dívka a přehodila si oštěp z jedné ruky do druhé.

„Zabijem ji," prohlásil Graham, jako by se to rozumělo samo sebou. „A pak nabodnem její hlavu na kůl, aby ostatní věděli, co čeká lidi, co nás ohrožují."

„Ale předtím si s ní trochu popovídám," zavrčel Bellamy. Dívka

přimhouřila nenávistně oči, když k ní vykročil, a zvedla koleno, aby ho kopla, ale on zlehka uskočil.

„Bellamy, nech ji být," přikázal mu Wells, který měl co dělat, aby pozemskou udržel.

Graham si posměšně odfrkl. „Chceš si s ní nejdřív trochu užít? Ne, že bych chápal tvůj vkus, co se holek týče, minikancléři, ale každej asi má svý potřeby."

Wells si Grahama nevšímal a otočil se k jednomu Waldeňanovi, aby přinesl provaz. „Svážeme ji a necháme ji v nemocničním srubu, dokud nerozhodneme, co s ní," prohlásil.

Bellamy se na Wellse zuřivě otočil. Cítil, jak mu žluč stoupá do krku. To ani zdaleka nestačilo. Čím déle tu stáli, tím dál možná její lidi odvlékali Octavii. „Musí nám říct, kde najdu sestru," ucedil a pohledem Wellse vyzýval, ať se mu zkusí postavit. Jako by rozhodnutí záleželo na něm. Bellamymu bylo jedno, že se ostatní začali stavět na Wellsovu stranu. Lepší on než Graham. To ale ještě neznamenalo, že Wells bude rozhodovat o tom, co se stane s tou holkou – jediným vodítkem k jeho unesené sestře.

Kluk z Waldenu přiběhl zpátky s provazem. Wells jím spoutal dívce ruce za zády a pak jí obratně svázal nohy tak, aby mohla dělat jen krátké šoupavé kroky. Jeho jisté zkušené pohyby Bellamymu připomněly, že Wells není nějaký rozmazlený Fénixan. Před zatčením prošel výcvikem strážce, dokonce na pozici důstojníka. Bellamy přesto sevřel ruce u boků v pěst.

„Udělejte místo," křikl Wells a vedl zajatkyni ke srubu. Dlouhé černé vlasy se jí svezly z tváře, takže si ji Bellamy mohl poprvé pořádně

prohlédnout. Byla mladá, možná ve věku Octavie, a měla zelené oči tvaru mandlí. Černý kožešinový top na ní zdaleka nebyl to nejpodivnější. Bellamyho zaujala barva její kůže. Pokožka kolonistů měla širokou škálu odstínů, ale všichni do jednoho se během prvních týdnů na Zemi spálili, než Clarke začala lidi přesvědčovat, ať netráví tolik času na slunci. Kůže zajatkyně ovšem byla nezvykle zářivá a na dívčiných vysokých lícních kostech byly shluky pih. Na rozdíl od nich byla zvyklá na sluneční paprsky.

Jeho zlost vystřídalo zhnusení, když si představil, jak se její lidé možná chovají k Octavii. Svázali ji? Zavřeli ji někde v jeskyni? Nenáviděla stísněné prostory. Bála se? Volala s pláčem jeho jméno? V tu chvíli by klidně popadl sekeru a usekl si pravou ruku, kdyby to sestře nějak pomohlo.

Bellamy následoval Wellse a pozemskou do nemocničního srubu, který teď byl prázdný až na dosud dřímající Clarke. Přihlížel, zatímco Wells přikázal dívce, ať si sedne na druhé lůžko, zkontroloval, jestli má ruce pevně svázané za zády, a pak udělal krok zpět a změřil si ji pohledem, který musel pochytit při důstojnickém výcviku.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

Zamračila se a pokusila se zvednout, ale se svázanýma rukama ztratila rovnováhu. Wells ji bez potíží strčil zpátky na lůžko.

„Rozumíš, co ti říkám?“ pokračoval.

Uprostřed vzteklého opojení začala Bellamymu v hlavě vrtat nová znepokojivá myšlenka. Co když ta holka opravdu neuměla anglicky? Mohli přistát v Severní Americe, ale to ještě neznamenalo, že pozemští mluvili stejným jazykem jako před třemi sty lety.

Wells si klekl a zahleděl se dívce přímo do očí. „Nevěděli jsme, že tu ještě někdo žije. Jestli jsme udělali něco, čím jsme vás urazili, omlouváme se. Ale –“

„*Cože?*“ utnul ho Bellamy. „Unesli mi sestru a zabili Ashera. Takže žádný omluvy.“

Wells po něm vrhl varovný pohled a otočil se zpátky k pozemské. „Potřebujeme zjistit, kam jste odvedli naši kamarádku. A ty tu zůstaneš, dokud nám neposkytneš nějaké užitečné informace.“

Dívka se otočila k Wellsovi, ale místo odpovědi jen sevřela rty a provrtávala ho očima.

Wells se postavil, frustrovaně si promnul ruce a chystal se odvrátit.

„To je celý? *Takhle* si představuješ výslech?“ vyhrkl Bellamy, napůl vztekle, napůl zmateně. „Nevíš, co dělá tvůj fotřík a jeho kámoši z Rady, když z někoho potřebují dostat informace?“

„Tohle tady dělat nebudeme,“ uzemnil ho Wells s nesnesitelnou povýšeností, jako kdyby půlku lidí v táboře nikdy nevyslýchala stráž jeho otce. Přešel k lůžku, kde ležela Clarke, upravil jí pokrývku a zamířil ke dveřím.

„Ty ji tady jen tak *necháš?*“ zeptal se Bellamy nevěřícně a přejel pohledem mezi zajatkyní a Wellsem.

„Postavíme před srub hlídku, která ho bude střežit ve dne v noci. Žádný strach, neuteče nám.“

Bellamy udělal krok vpřed. „Jo, na to můžeš vzít jed, protože *já* tady s ní zůstanu. S oběma.“ Kývl hlavou ke spící Clarke. „Myslíš, že je dobrej nápad nechávat ji tady s vrahem?“

Wells opětoval jeho pohled. „Je svázaná. Nikomu neublíží.“

Blahosklonný tón jeho hlasu stačil k tomu, aby Bellamymu začala vřít krev v žilách. „Vůbec nic o těch lidech nevíme!“ vrátil mu to. „Nemáme páru o tom, jakýma mutacema prošli. Vzpomínáš na toho dvouhlavýho jelena?“

Wells zavrtěl hlavou. „Ta dívka je lidská bytost, Bellamy, žádná zrůda.“

Bellamy si pohrdavě odfrkl a otočil se k dívce. Pozorovala je široce rozevřenýma očima a její pohled těkal sem a tam mezi ním a Bellamym. „No, stejně bych se cítil líp, kdybych ji měl na očích,“ dodal už mírnějším tónem. Věděl, že mu Wells nedovolí, aby ve srubu zůstal, pokud bude mít dojem, že by jí ublížil.

„Tak dobře.“ Wells se naposledy ohlédl na Clarke a potom se obrátil zpátky k Bellamymu. „Ale zatím ji nech na pokoji. Za chvíli se vrátím.“

Když Wells odešel, Bellamy přešel na druhou stranu srubu a posadil se na zem vedle Clarke. Pozemská dívka se na lůžku posunula tak, aby ležela obrácená k opačné zdi, ale Bellamymu neuniklo napětí v jejích ramenou, jako by si uvědomovala každý jeho pohyb.

Fajn, pomyslel si. Jen ať si láme hlavinku tím, co by jí mohl udělat. Čím víc se bude bát, tím větší je šance, že jim poví, kde hledat Octavii. Bellamy sestru najde, ať to stojí, co to stojí. Strávil patnáct let tím, že riskoval život, aby ji ochránil, a nehodlal s tím teď přestat.

Bellamy miloval Vzpomínkový den. Ne proto, že by ho bavilo poslouchat ubíjející proslovy vychovatelů z opatrovnického centra o tom, jaké mají všichni *štěstí*, že se jejich předkové dokázali dostat na loď. Kdyby Bellamyho prapradědeček věděl, že jeho potomci budou mít to privilegium čistit

záchody v plechovce vznášející se vesmírem, naplněné recyklovaným vzduchem, nejspíš by prohlásil: „Víte co, lidi, já nikam nejdu.“ Ne, Bellamy se těšil na Vzpomínkový den, protože paluby se skladišti budou prázdné, a tím pádem nastane ideální čas na jejich prozkoumání.

Vklouzl za zastaralý generátor nedbale přistrčený ke zdi. Podobná místa mohla ukrývat cennosti po celá desetiletí. Při loňském Vzpomínkovém dni našel v bedně na palubě C dokonce zavírací nožík. Bellamy se zazubil, když prsty sevřel něco jemného a vylovil kus růžové látky. Že by šátek? Vytřepal ho a nevšímal si zvířených částeček prachu. Byla to malá deka s tmavě růžovým lemováním. Bellamy ji pečlivě složil a zastrčil ji pod bundu.

Když se vrátil do opatrovnického centra, pohrával si s myšlenkou, že svůj nález věnuje Octavii. Před časem ji přesunuli z malé ložnice, kde spaly pětileté a šestileté děti, do větší pro starší dívky. I když Octavii těšilo, že ji považují za velkou holku, ložnice ji stále děsila a hezká přikrývka by jí určitě pomohla cítit se na novém místě jako doma.

Když si však Bellamy přikrývku posunul pod paží a ucítil na kůži měkkou vlnu, uvědomil si, že je příliš vzácná na to, aby si ji nechal. Život v opatrovnickém centru byl těžký. I když se jídlo mělo dělit spravedlivým dílem, sirotci si vytvořili důmyslný systém založený na podplácení a zastrašování. Kdyby nebylo jeho, Octavia by byla v jednom kuse o hladu. Bellamy byl dobrý pátrač a všechno, co našel, směnil za přídělové body nebo uplatil zaměstnance v kuchyni, aby sestře dali příděl navíc. Za uplynulých pár let odvedl dobrou práci, když zajistil, aby měla Octavia dost jídla. V jejích očích nikdy nebyl ten divoký, hladový výraz, který byl u dětí v opatrovnickém centru tak běžný.

Vplížil se do centra málo využívaným služebním vchodem a ukryl při-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.